

νερό, ἀφοῦ τὸ μὲν ἄρθρον 30 τοῦ στρατολογικοῦ νόμου κελεύει ὅτι αἱ περὶ ἐγγραφῆς εἰς τὸ μητρώον αἰτήσεις ἀπευθύνονται πρὸς τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον, σεῖς δὲ παραπέμπετε τοὺς συμπολίτας σας εἰς τὴν δημαρχίαν, εἰς ἀναρμοδίαν δηλαδὴ ἀρχὴν, ἥτις εἰς μὲν τοὺς ἰδι-
κούς της αἰτοῦντας θὰ γίνῃ ὑπηρέτης καὶ θὰ τὰ ἀπο-
στείλῃ αὐτὴ πρὸς τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον, ἀφοῦ
δὲ τοὺς ἔχει ὡς ταπεινωμένους ἐτοίμους, εἰς δὲ τοὺς μὴ
φίλους σας, κ. Λεβίδη, δὲν θὰ εἴσθε ὑπόχρεως νὰ δώ-
σητε λόγον, διότι ἀναρμοδίως ὑπέβαλον εἰς τὴν δημαρ-
χίαν τοιαύτας αἰτήσεις. Καὶ οὕτω ὅσοι εἶναι ἐγγεγραμ-
μένοι εἰς τὸ τευτεράκι τῶν ἐχθρῶν σας δὲν θὰ εἶναι καὶ
πάλιν ἐκλογεῖς. Καὶ ὅταν ἐκεῖνοι θὰ φωνάζουν, πάλιν θὰ
τοὺς λέγητε τί φταῖμε ἐμεῖς, τὸ στρατολογικὸν συμβού-
λιον φταίει, ἐμεῖς μάλιστα σὰς ἐκάμαμε τὴν χάριν νὰ
τὰ στείλωμε ὅλα μαζί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σὰς ἐνέγραψε. Τί νὰ
σὰς κάμωμε; Στὸ χέρι μας ἦτανε; Ἄν ἦταν ἔστω χέρι
μας, τότε μάλιστα νὰ εἴχατε παράπονον. Εἶδες τὸν Γ.
τὸν Δ. (αὐτοὶ θὰ ἦναι φίλοι σας) τὸν ἐνέγραψε.

Ἀλλὰ, κύριε Λεβίδη, σὰς ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν
διατὶ δὲν εἰδοποιήσατε τοὺς συμπολίτας σας, ὅταν πρὸ
μηνὸς συνήρχετο τὸ στρατολογικὸν συμβούλιον, ὡς ἐκα-
μεν ἡ Νέα Ἐφημερίς.

Blowitz.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Palace of Westminster.

House of Commons.

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 265).

Ἡ Συνεδρίασις κηρύττεται, καὶ ἐν μέλος τοῦ Κοινο-
βουλίου ἐγείρεται, καὶ ἀφαιροῦν τὸν πῖλον, ἀπευθύνει ἐκ
τῆς θέσεως τοῦ μίαν ἐπερώτησιν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν
Ἐξωτερικῶν. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Βουλῇ βῆ-
μα δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ὅλα τὰ εἶδη τῶν συζητήσεων γί-
νονται ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως τῶν μελῶν, ὧν ἡ μόνη ὑπο-
χρέωσις εἶναι νὰ ἐγείρωνται καὶ ν' ἀφαιρῶσι τὸν πῖλον.
Μόνον ἡ Κυβέρνησις, καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπολιτεύ-
σεως, ὄντες πλησίον τῆς Τραπεζῆς τῶν Γραμματέων, δύ-
ναι νὰ προχωρήσωσι μέχρις αὐτῆς καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀπευ-
θύνωσι τὰς ἀγορεύσεις των. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερι-
κῶν, ὁ Εὐγενὴς Γράμβιλλ, καθὰ Λόρδος, δὲν δύναται νὰ
παρακαθῇ εἰς τὰς Συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς τῶν Κοι-
νοτήτων. Καὶ διὰ τοῦτο ἀναλαμβάνει τὴν πρὸς τὴν ἐπε-
ρώτησιν ἀπάντησιν ὁ Σὶρ **Κάρολος Δέλκ.** Ὁ ὑφυπουρ-
γὸς οὗτος τῶν Ἐξωτερικῶν ἐγείρεται, πλησιάζει τὴν τρά-
πεζαν, ἀφαιρεῖ τὸν πῖλόν του ὃν θέτει ἐπ' αὐτῆς, στη-
ρίζει ἐπὶ ἐνὸς βιβλίου τὴν δεξιάν του, καὶ μετ' εὐγλωτ-
τίας, δυνάμει λόγου, καὶ χάριτος σπανίας ἐκτυλίσσει
τὴν ἀπάντησιν. Εἶναι μᾶλλον νέος, φέρει γενειάδα μέ-
λαιναν, βραχεῖαν, ἐπιμελῶς δισκευασμένην, κυκλικῶς
πρὸς τὰ κάτω. Τὸ βλέμμα του εἶναι πλήρες γοργότητος,
αἱ κινήσεις πλήρεις ἐνεργείας, καὶ ἡ φωνὴ του πλήρης
σθένους καὶ διαυγείας. Ἐχει μέλαιναν κόμην ἐκλείπου-

σαν σχεδὸν ὑπὲρ τὸ μέτωπον καλυπτόμενον ὑπὸ τινῶν
παρὰλλήλων λωρίδων τριχός. Ἡ ἐκφρασίς του εἶναι ἀ-
βίαστος, αἱ λέξεις του διαδέχονται ἀλλήλας μετ' ἐκπλη-
κτικῆς εὐχερείας, καὶ ἔχει ἐν τῇ ἀγορεύσει του τὸ ἀό-
ριστον ἐκεῖνο πειστικὸν ὕφος, ὅπερ ἀποκτῶσι τινὲς ῥή-
τορες καὶ ὅπερ δίκην πειστικῆς μηχανῆς ἀναγκάζει ἀ-
κουσίως νὰ παραδέχῃται τις καὶ τὰς παραλογωτέρας
τῶν ἰδεῶν. Μόλις περαιώνει τὴν ἀπάντησιν του, καὶ ἐ-
πανευρίσκει τὸ ἐδῶλόν του, ἑτέρα ἐπερώτησις τὸν
προκαλεῖ νὰ ἐγερθῇ. Μετὰ τὴν εἰς αὐτὴν ἀπάντησιν τὸν
προκαλεῖ ἑτέρα, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐν ἀρκετῷ χρονικῷ
διαστήματι, ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ διασαφήσεις καὶ ν' ἀ-
ναπτύξῃ ἐξηγήσεις ἐπὶ δεκάδος ἐπερωτήσεων ἀφορωσῶν
τὸ πολυάσχολον ὑπουργεῖον ὅπερ ἀντιπροσώπευεν ἐν τῇ
αἰθούσῃ ἐκείνῃ, καὶ περιστρεφόμενων περὶ τὴν πολιτικὴν
κατάστασιν, καὶ τὰ διπλωματικὰ μυστήρια ὅλης τῆς
Εὐρώπης. Καὶ δὲν κατεπονέετο ὁ θαυμασιὸς ἀνὴρ, καὶ
δὲν ἐστείρευσεν ἐν αὐτῷ ἡ πηγὴ τῆς εὐγλωττίας καὶ
τῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλ' ἀβιάστως, ὑπομονητικῶς, ἐπι-
χειρηματικώτατα, ἀνέλυε τὰ πάντα ἐκτυλίσσων σπανίαν
μνήμην καὶ ἐκπληκτικὴν διάνοιαν. Ἐπὶ τέλους ἡ εὐγε-
νὴς διανοητικὴ πάλῃ του λήγει, καὶ φέρων τὸ λευκότα-
τον μανδύγιόν του ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου του, ὁ
στιβαρὸς ὑφυπουργὸς κάθηται εἰς τὴν ἄκρην του, ἐνῶ
ὁ Πρωθυπουργὸς, ἀφίνει τὴν ἀναπαυτικὴν του στάσιν
ὅπως κλίνων ὀλίγον πρὸς τὰ ἑμπρὸς τὸν διίδῃ, καὶ τῷ
πέμψῃ ἐνθάρρυντικώτατον μειδίαμα κ' ἐπιδοκιμαστικώτα-
τον νεῦμα.

* * *

Αἱ ἐπερωτήσεις ἤδη λαμβάνουσιν ἄλλην διεύθυνσιν,
καὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ταχυδρομείων.
(Postmaster General). Ὁ ὑπουργὸς οὗτος εἶναι εἰδὸς τι
πολιτικοῦ Μίλτωνος. Εἶναι ἐντελὲς τυφλὸς καὶ ἐν τού-
τοις διευθύνει μετὰ σπανίας δεξιότητος ὁλόκληρον ὑ-
πουργεῖον ἔχων ὡς μόνον βοηθὸν τὴν εὐγενῆ σύζυγόν του.
Αὐτὸς καὶ μόνος ὁ λόγος ἤρκεσεν ὅπως αἰσθανθῶ μεγί-
στην συμπάθειαν καὶ ἐνδιαφέρον βαθὺ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκτὸς
τῆς ἐλλείψεως τῶν ὀφθαλμῶν του, τοὺς ὁποίους κατὰ
τύπον καλύπτει διὰ μελανῶν διόπτρων, εἶναι ἐν γένει
καταβεβλημένος καὶ ἀσθενής. Τὸ πρόσωπόν του καλύ-
πτεται ὑπὸ ὠχρότητος συμπαθητικῆς, οἱ χαρακτῆρες
του εἶναι ἰσχυροὶ καὶ αἱ κινήσεις του προδίδουσι καταπό-
νησιν. Καὶ ἐν τούτοις αἱ ἀπαντήσεις του εἶναι πλήρεις
δυνάμει, καὶ ἡ φωνὴ του ἀκμαιοτάτη. Ἐκπλήττομαι
δὲ παρατηρῶν ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος ὁργανισμὸς περιέ-
χει τόσον ἰσχυρὸν πνεῦμα, καὶ ὅτι τοσαύτη αἴγλη δια-
νοίας πλημμυρεῖ τὴν ἀόμματον φύσιν τοῦ κ. **Φώσετ,**
οὗτινος ἡ ἐξασθένησις φαίνεται μεγαλειτέρα ἀπέναντι
τοῦ Ἡρακλείου παραστήματος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρα-
τιωτικῶν, ὅστις κάθηται παρ' αὐτόν. Ὁ κ. **Τσαϊλδερς,**
εἶναι εἰδὸς γηραλέου ἀθλητοῦ. Ἐχει στῆθος εὐρύτατον,
καὶ πρόσωπον εὐσαρκον καὶ ῥοδαλώτατον, στολιζόμενον
ὑπὸ πυκνῆς, κανονικῆς, χιονώδους γενειάδος. Ὅταν
ἠγέρθη ν' ἀπαντήσῃ εἰς μίαν ἐπερώτησιν, ἀνέλαβε τὸ εὐ-
σταθὲς καὶ προκλητικὸν ὕφος ὁμηρικοῦ μαχητοῦ, ἡ δὲ
σθεναρὰ, βροντώδης, καὶ ἀλύγιστος φωνὴ του, ἀγορεύον-
τος, ἠδύναντο νὰ δικαιώσωσιν ἐπὶ πλέον τὴν ἄνω παρα-
βολήν. Προτάσσει τὰ ἐπιχειρήματα σαφῆ καὶ ἄνευ πε-
ριπλοκῶν ὡς ἐπιτήδειος ξιφομάχος αἰχμὴν τοῦ ξί-
φους του, καὶ καταφέρει τὰς ἀπαντήσεις του στιβαρὰς

ὡς κτυπήματα πελέκως. Τέλος εἶναι ὁ τύπος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

* *

Πλὴν ἰδοὺ ἐν ἐσωτερικὸν ζήτημα ἀναφύεται, καὶ ὁ **Sir Οὐίλλιαμ Ἀρκουρτ** ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεώς του. Ὁ μέγας Συνάδελφος τοῦ Γλάδστωνος, καὶ ὁ σπουδαιότερος πρόμαχος του εἶναι παράδοξος ἄνθρωπος. Ἐν συνόλῳ ἔχει τὸν ἐξωτερικὸν χαρακτηρισμὸν ἄγγλου ἀμαξήλατου. Εἶναι ὑψηλός, εὐσαρκός, καὶ ἀπαθέστατος. Αἱ κινήσεις του εἶναι μᾶλλον ἀπότομοι. Φέρει πῖλον κολοσσιαῖον, ὃν ἐγερθεὶς ρίπτει ἀκηδῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν Γραμματέων, τῶν ὁποίων πλεῖστα ἔγγραφα κατακλύπτει ἤδη ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ἐπιδρομεύς. Ἡ περίστασις αὕτη κατῴρθησεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπᾶσθαι ἐκ τῆς αἰωνίας προσηλώσεώς των τοὺς φενακοφόρους ὑπαλλήλους, ὧν ἡδυνήθην οὕτω νὰ διακρίνω τὴν σχολαστικὴν φυσιογνωμίαν. Ἡ ἐπίδερμις τοῦ πῖλου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τοὺς ἀναγκάζει νὰ συγκροτήσωσι περίεργον συμβούλιον, μεθ' ὃ ἀπεφάσισαν τέλος νὰ λάβωσι τοῦτον ὁμοῦ καὶ νὰ τὸν ἀπωθήσωσιν ἐκ τῶν ἐγγράφων των, δίκην κανθάρων κυλιόντων τὴν κυλινδροειδῆ τροφὴν των, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ μεγίστης εὐλαβείας καὶ παραδόξου φόβου ἐκδηλουμένου διὰ τῶν πρὸς τὸν ἀγορεύοντα ὑπουργὸν κρυφίων βλεμμάτων των. Ὁ Sir William δύναται νὰ ὀνομασθῇ προσφυστάτα ὁ Κικέρων τῶν φιλελευθέρων. Ἡ εὐγλωττία του ῥέει ἐλευθέρως, ὡς πλημμυρῶν ποταμὸς κατακλύζων τὰ πάντα. Οὐδαμοῦ ἴσταται ἡ ἡχηρὰ φωνή του. Ἐνίοτε μεταμορφοῦται τὸ εὐγενὲς ἐσωτερικὸν του λαμβάνον τὸν τύπον τοῦ χονδροειδοῦς ἐξωτερικοῦ του, καὶ τότε καταφέρει ὀρμητικὸς κτυπήματα διὰ τῆς δεξιᾶς πυγμῆς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παλάμης, ἐν ᾧ ἡ παράδοξος στεφάνη τῶν γενειῶν ἄτινα περιβάλλουσι μόνον τὸν αὐχένα του, ἡλεκτρίζεται, καὶ τὰ παχέα ἐρυθρὰ χεῖλη του ἐξογκοῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὡς ἐὰν ἐμελλον νὰ ῥοφήσωσιν ὀλόκληρον πῖθον ζύθου. Διαρκούσης τῆς ἀγορεύσεώς του, ὁ Πρωθυπουργὸς τὸν παρακολουθεῖ μετ' εἰδους θαυμασμοῦ, καὶ ὅταν ἀποσύρεται νὰ καθήσῃ ἡ ὄψις τοῦ Γλάδστωνος λαμβάνει ζωηροτάτην ἐκφρασιν ἐπιδοκιμασίας.

* *

Ἄλλ' ἀπασαι αὗται αἱ λαμπραὶ καὶ ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις μου εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ θελγήτρου ὅπερ μοὶ ἐπέβαλεν ἡ θέα τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ μαρκήσιος **Ἀρτιγκτων**, ἡ ὁ μέλλων Δουξ τοῦ Devonshire, εἶναι ἄνώτερος πάσης περιγραφῆς, ἡ μόνη δὲ κατάλληλος θέσις εἰς ἣν θὰ ἡδυνάμην νὰ τὸν παρουσιάσω, θὰ ἦτον ἡ θέσις ἥρωος αὐλικῆς τινος μυθιστορίας. Ὁ ἐπίδοξος ἡγέτης τῶν φιλελευθέρων, εἶναι ὁ τύπος τῆς νεότητος, τῆς κομψότητος, καὶ τῆς καλλονῆς. Ἡ φυσιογνωμία του εἶναι πλήρης ἀνεκφράστου κανονικότητος καὶ γλυκύτητος, τὸ δὲ βλέμμα του τὸ νωχελὲς ἐκεῖνο, ῥεμβῶδες καὶ ἡ δυπαθέστατον βλέμμα, ἀπαιτεῖ πρὸς ἀπεικόνισιν μόνου τοῦ Ῥαμβράνδου τὸν αἰσθηματικὸν χρωστήρα. Κομψὴ μέλαινα γενειὰς ῥυθμικώτατα κατερχομένη ἀπὸ τῶν παρειῶν καὶ τοῦ πώγωνος ἀποτελεῖ τὸν στολισμὸν τοῦ κάτω μέρους τοῦ προσώπου του. Μύσταξ λεπτότατος, ἀριστοκρατικώτατα ἠνωρθωμένος, παρατάσσεται ὑπὲρ τὰ χεῖλη του πλήρη σπανίας ῥοδαλότητος. Μέτωπον λευκώτατον διαυγέστατον, καλύπτεται ἐπιχαρίτως ὑπὸ κομ-

ψῶν τινῶν βοστρυχιδίων κατερχομένων ἐκ τῆς στιλβούσης, λείας, καὶ κυανίζουσης ἐνεκὰ τῆς ὑπερμέτρου μελανότητος κόμης του. Ἡ κόμη αὕτη ἀποτελεῖ τὸν μεγαλείτερον κόσμον τοῦ καλλωπιστοῦ πολιτικοῦ. Χωρίζεται πλαγίως εἰς δύο ἄνισα μέρη ὑπὸ κανονικοτάτης λευκαζούσης γραμμῆς, καὶ εἶναι τόσῳ κανονικὴ καὶ διεῖρθημένη, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἀνήκει εἰς προτομὴν ἐκ μελανοῦ μαρμάρου. Ἡ ἐνδυμασία του εἶναι ἐπιτετηδευμένη ἀρκούντως, περιέχει δὲ ὅλα τὰ μικρὰ ἐκεῖνα καλλωπιστικὰ στοιχεῖα ἅτινα δίδουσι τὸν τύπον τῆς ἐντελείας εἰς τοὺς Παρισινούς Dandy. Οἱ ἀριστοκρατικοὶ πόδες του, περιβάλλονται ὑπὸ στιλπινοπεδίλων (Lustrines), ἔχοντων εἰς τὸ μέσον κομψότατον κόσσυμβον ἐκ μετάξης. Παρατηρῶ ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεώς μου τὴν λευκότητα καὶ ἀπλότητα τῶν χειρῶν του, ἃς ἀρέσκεται νὰ ἐκτείνῃ πρὸ αὐτοῦ φιλαρεσκώτατα, καὶ διακρίνω καὶ αὐτὴν τὴν ῥοδαλότητα τῶν ὀνύχων του οὓς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θωπεύει φιλοστόργως διὰ τοῦ ἀντίχειρος τῆς ἐτέρας χειρός. Ἐχει στάσιν νωχελῆ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁποίου κλίνει ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ἐν ᾧ τὸ ἀριστερόν του σκέλος λικνίζεται εὐαρέστως ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἀρχηγὸς του κλίνει πρὸς τὸ οὖς του, καὶ τῷ ψιθυρίζει λέξεις τινὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μικρὰς, εἰς ἃς ὅμως πάντοτε ἀπαντᾷ με ἐλαφρότατον νεῦμα καὶ χαριέστατον μειδίαμα. Ἡμικλείει τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς ἐὰν ἡ φαντασία του ἀπέρχεται τῆς πολιτικῆς ἐκεῖνης αἰθούσης, καὶ πλανᾶται εἰς χώρας πλήρεις καλλονῆς καὶ ἡδυπαθείας. Νομίζει τις βλέπων αὐτὸν ἐν τῇ ῥεμβῶδει ἐκεῖνη καταστάσει, ὅτι βλέπει τὸν Ρωμαῖον φανταζόμενον τὴν Ἰουλιέταν, καὶ ἐν τούτοις, οὐδενὸς ἡ ἀντίληψις ὡς πρὸς τὰς συζητήσεις τοῦ Κοινοβουλίου, δύναται νὰ ὑπερτερῇ τὴν τοῦ περικαλλοῦς Μαρκησίου. Περί τούτου ἐβεβαιώθη ὅταν ριφθέντος σχετικοῦ τινος πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ζητήματος, ἡγέρθη διὰ μιᾶς, προὐχώρησεν ὀλίγα βήματα μετὰ τῆς χάριτος ἐπιτηδείου χορευτοῦ πλησιάζοντος ἐνδιαφέρουσας Κυρίαν, καὶ ἤρχισε ν' ἀνατυλίσσει τὴν γλυκεῖαν, ζωήραν, καὶ ἐπιβλητικὴν φωνὴν του πρὸ τοῦ σιγῶντος ἀκροατηρίου του. Ἡ εὐγλωττία του εἶναι ὁ στέφανος τῶν λαμπρῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ιδιοτήτων τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, εὐγλωττία ἰδιάζουσα, θελκτικὴ, ὡς μουσικὴ ἐρωτικὴ, πλήρης στροφῶν ἡδυτάτων, καὶ πλήρης ἰσχύος, ἀποσπώσης καθ' ἐκάστην στιγμὴν τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν. Καὶ ὅταν ἡ ἀγόρευσις του ἐπεραιώθη, ὅτε διὰ τοῦ αὐτοῦ κομψοῦ τρόπου του ἐπορεύθη ν' ἀναλάβῃ τὴν νωχελῆ του στάσιν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον συγκινήσεως εἶδον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ μόνον παρετήρησα τὸν ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς του μαλθακῶς ὀλισθαίνοντα ἐπὶ τῶν ῥοδαλῶν ὀνύχων τῆς ἀριστερᾶς. Καὶ ἐνώπιον τῆς σπανίας ταύτης ἐντελείας καταπληχθεὶς, ἠννόησα διατί ὁ Δουξ τοῦ Devonshire, συμπαθὼν ὑπὲρ τῶν ἀριστοκρατικῶν Συζύγων τῆς Ἀγγλίας, ἠθέλησε νὰ τοῖς ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχίαν, καὶ Συζυγικὴν στοργὴν καὶ ὁμόνοιαν, ἀναγκάσας τὸν ἡδυπαθῆ καὶ περικαλλῆ υἱὸν του νὰ νυμφευθῇ.

[Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.]

Timeson

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»